

[Erik Eriksen.]

steren udtaler sig om, hvad han i regeringen venter at opnå på grundskyldsområdet. Det er netop dette område, der er helt afgørende for det ene af flertalsregeringens partier. Man kan smile lidt, men jeg vil gerne understrege, at oppositionen ser på disse planer ikke blot med den allerstørste ængstelse, men også med den allerstørste mistillid. Det er ikke noget, der giver tillid, hverken her eller andet sted, når man taler om at ville inddrage grundværdierne og lade formueejerne levere pengene til statens overtagelse af jorden. Det giver ikke tryk-
hed, når man således taler om at afskaffe privat ejendomsret til jorden. Hvis den højtærede statsminister ønskede at vinde tillid hos os, gav han en erklæring om, at dette led i regeringsaftalen ikke skulle tages så højtideligt, det skulle kvitteres. Jeg synes, at regeringen langt mere udførligt skulle have orienteret os om disse og andre forhold.

Vi er nødt til at betragte disse forslag, som nu er fremsat, som en helhed. Det gjorde den højtærede finansminister også i sin fremsættelsestale. I modsætning til den tidligere taler stiller jeg mig meget tvivlende over for, om forslagene skulle være i stand til at løse valutaproblemet. Derimod er det åbenbart, at de vil have stærkt forstyrrende virkninger i erhvervslivet. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at de vil hævne sig hårdt både på investeringen og dermed på beskæftigelsen. Tvangsopsparingen lægger altfor urimelige og ensidige byrder på et lille bitte udsnit af befolkningen. Det nytter ikke at lukke øjnene for det urigtige i næsten udelukkende at sigte på folk, der i forvejen sparer op. Det vil ikke mindske forbruget væsentligt, men den private opsparing vil gå ned, og statens indtægter vil gå op. Man vil med andre ord overføre endnu flere millioner fra den private opsparing og investering til de offentlige kasser. Man bebuder også, at aktieudbytterne skal nedsættes. Også herigennem vil man ramme den private opsparing. Jeg kan ikke se rettere, end at dette mere drejer sig om socialdemokratiske formål end om at bekæmpe valutakrisen.

Når vi kommer til de mere vage punkter i programmerklæringen, dem, der sigter på fremtiden, synes det, som om de små rege-

ringspartier har fået lov til at opstille deres ønskesedler. Der er lidt af hvert. Hvor meget det betyder, vil tiden vise.

Jeg kan ikke lade være at nævne, at som rosinen i pølseenden vil man undersøge, om varedirektoratet kan overføres til handelsministeriet. Det kan det ganske sikkert. Man kan flytte alle varedirektoratets kontorer, men man kan være sikker på, at nissen, den nisse, som retsforbundet har bekæmpet i så mange år, følger med. Restriktionerne på importen afhænger nemlig ikke af, hvilket navn man giver varedirektoratet, men af, om man vil føre en politik, som skaber grundlaget for at gøre det. Også det vil den højtærede minister uden portefølje komme til at tage standpunkt til inden ret længe.

Det kunne være fristende at gå nærmere ind på programmerklæringen og de konkrete forslag, men det skal jeg afstå fra. Jeg kan dog ikke afslutte disse bemærkninger uden nogle ganske enkelte principielle betragtninger over den nydannelse, vi har fået med ministeriet H. C. Hansen - Oluf Pedersen - Jørgen Jørgensen, eller hvordan man nu skal betegne det.

Det er vist første gang, at vi på én og samme tid har en flertalsregering og en enig opposition, som tæller mere end $\frac{2}{5}$ af tingets medlemmer. Jeg er principielt tilhænger af, at en regering kan bygge på et flertal i folketinget, men jeg er, for at sige det mildt, temmelig sikker på, at den nuværende regering ikke vil have sin styrke i en fast politik og i klare linjer. På lidt længere sigt kan regeringen ikke holde til et virkelig alvorligt, sagligt arbejde.

På ét punkt er der dog ingen tvivl om, at vi får klare linjer efter dannelsen af de tre partiers regering. Hidtil har en del vælgere åbenbart haft vanskeligt ved at placere det radikale venstre og retsforbundet i den politiske farveskala. Derfor er der også adskillige vælgere, der er kommet til at stemme for en politik, som de ikke ønskede at have del i. Dette vil undgås i fremtiden.

Nu sagde den højtærede statsminister i sin tale nogle smukke ord om samarbejde, og disse ord har jeg mærket mig, men samtidig har vi også noteret os en udtalelse af den højtærede fiskeriminister hr. Oluf Pedersen. Han er vel en af dem, der må formodes at tegne firmaet i denne tid.